

Του Χρήστου Κυργιάκη

Ο δάσκαλος **δεν καταδίδει** ονομαστικά τους μαθητές του **στην αστυνομία** για να μην θεωρηθεί ο ίδιος υπεύθυνος. **Μπαίνει μπροστά και τους προστατεύει.** Και τότε γίνεται ο ίδιος παράδειγμα φωτεινό γι' αυτούς. Κι έχει δίπλα του τους μαθητές του, τους συναδέλφους του και τους γονείς. Και γίνεται άτρωτος απέναντι σε διώξεις και απειλές. Κάπως έτσι ξεχωρίζουν οι άνθρωποι από τα ανθρωπάκια, κάπως έτσι ξεχωρίζουν οι δάσκαλοι από τους "πρόθυμους" υπαλλήλους.

Πυρπολεί με τα λόγια του, μα κυρίως με τις πράξεις του, το μυαλό και τις ψυχές των μαθητών του όπως ακριβώς κάνουν και όλες οι μεγάλες εξεγέρσεις των ανθρώπων.

Πυροδοτεί τις συνειδήσεις των μαθητών του και τις πάει ένα βήμα πιο μακριά από τα ένστικτα, αναδεικνύει την αλληλεγγύη απέναντι στον ωχαδερφισμό και το φιλοτομαρισμό.

Ο δάσκαλος αγαπάει τους μαθητές του και το δείχνει με τη στάση του, περισσότερο από το μάθημά του και τη «θεσούλα» του ή την «καρεκλίτσα» του. Έτσι μπορεί να τους μαλώνει και να είναι το μάλωμα απαλό σαν το χάδι της μάνας. Μπορεί να τους κοιτάει στα μάτια ακόμα κι αν διαφωνεί μαζί τους γιατί είναι αρωγός τους και όχι αντίπαλός τους. Ξέρει κι αυτός και

οι μαθητές του πως δεν κάνει απλώς τη «δουλίτσα» του.

Διδάσκει την αλήθεια για να ξεχωρίζουν οι μαθητές του ψέμα, διδάσκει το δίκιο για να ξεχωρίζουν οι μαθητές του την αδικία.

Ο δάσκαλος δεν είναι για να εφαρμόζει τους νόμους άκριτα και αλόγιστα αλλά είναι για να αγωνίζεται απέναντι σε κάθε νόμο που γεννάει αδικία και ανισότητα.

Οφείλει να μάθει στους μαθητές του το πώς θα μετατρέψουν **την κοινωνία από ζούγκλα, σε κοινωνία με αξίες** ανθρώπινες και όχι το πώς θα γίνουν κι οι ίδιοι θηρία άγρια για να επιβιώσουν σ' αυτή, δημιουργώντας αγέλες. Ούτε πρόβατα τους θέλει μέσα σε στάνες με τσοπάνηδες και τσοπανόσκυλα.

Ο δάσκαλος δεν σκύβει το κεφάλι όταν τον απειλούν και τον εκφοβίζουν. Δεν προσκυνά υπουργούς και προϊσταμένους, δεν εκτελεί χωρίς κουβέντα τις όποιες «άνωθεν εντολές».

Δεν διδάσκει μόνο γράμματα και αριθμούς, Ιστορία και Γεωγραφία, νόμους και κανόνες. Αυτό που κυρίως κάνει είναι να φτιάχνει για κάθε γενιά που περνάει από τα χέρια του τις επερχόμενες αναμνήσεις της στις οποίες ξεχωρίζει για το φως που εξέπεμψε και όχι για το σκοτάδι που σκόρπισε.

Φροντίζει ώστε οι μαθητές του **να τον αμφισβητούν** κι εκείνος να νιώθει απέραντη ευτυχία γιατί κατάφερε να σπείρει την αμφισβήτηση, όπως όφειλε να κάνει.

Ξέρει πως η αίθουσα και το σχολείο δεν είναι τσιφλίκι του ούτε η έδρα βάθρο εξουσίας. Τα σχολεία είναι όλων των παιδιών, **χωρίς διακρίσεις** κοινωνικές, φυλετικές, οικονομικές ή οποιεσδήποτε άλλες.

Ο δάσκαλος δεν διακρίνει **καλούς και κακούς μαθητές**, θεωρεί τον εαυτό του τυχερό γιατί μπορεί να έχει χιλιάδες «παιδιά».

Δεν αγκαλιάζει την εξουσία ούτε κρέμεται από τα πόδια της γιατί ισότιμα θέλει να νιώθει με τους μαθητές του.

Ο δάσκαλος εχθρεύεται τους υποκριτές και την υποκρισία, τους κόλακες και την κολακεία, τις αυλές και τους αυλικούς, τους δήθεν νομοταγείς και νομιμόφρονες.

Γι' αυτό και **η εκάστοτε εξουσία τον απειλεί και τον διώκει**, του ζητάει **στάση**

υποταγής και τον εγκαλεί στην «τάξη».

Όμως εκείνος πάντα θα αντιστέκεται, θα στέκει αγέρωχος αψηφώντας τις απειλές.

Ξέρει πως δεν θα είναι μόνος του όταν χρειαστεί.

Ξέρει πως **έχει χρέος**.

Κι όταν αποκαμωμένος από την κούραση πάει να το ξεχάσει, είναι εκεί οι μαθητές του για να του το θυμίζουν.

Είναι εκεί οι συνάδελφοί του για να τον κρατήσουν από το μπράτσο.

Είναι εκεί και οι γονείς των μαθητών του, ίσως όχι όλοι, ποτέ δεν θα είναι όλοι, που θα τον στηρίξουν γιατί το είπαμε: οι μαθητές του είναι και δικά του «παιδιά».